

NEOHROŽENÍ

Jonathan Northcroft

ÚŽASNÝ PŘÍBĚH OUTSIDERŮ Z LEICESTERU CITY

Neuvěřitelná cesta od jistého sestupu
k vítězství v Premier League:
největší úspěch v moderní éře fotbalu

HOST

PARTA

———— kapitola 1 ————

„Proč byste nemohli porazit bohatší klub? Ještě jsem neviděl pytel peněz dát gól.“

Johan Cruyff

Pytel peněz sice ještě nikdy gól nedal, ale spousta už jich na něj nahrála. A pak se objevil Leicester, maličký Leicester, který by si měl raději zalézt zpátky do krabice. Zdálo se, že její víko zatěžují peníze všech velkých světových klubů.

Je možné, že klub složený z odložených hráčů a rádobytrenér, z města, které na fotbalové mapě světa nenaleznete, obsadil přední příčku Premier League? Jejich série byla úctyhodná, ale to už se psal únor a fotbal čekal na okamžik, kdy skončí. Zdálo se, že ta chvíle právě nastala.

Bylo 14. února, zachmuřené a chladné londýnské odpoledne. Realita se tvrdě zakousla do outsidera a hráči prožívali den svatého Valentýna bez romantiky. Na stadionu Emirates svítil konečný výsledek Arsenal 2:1 Leicester. Z osmatřiceti zápasů Premier League jich do konce sezony zbývalo dvanáct. Leicester v zápase ztratil vedení, prohrál gólem z poslední vteřiny a jeho náskok v čele tabulky se povážlivě zmenšil.

Arsenal ztrácel pouhé dva body, stejně jako Tottenham, který právě nabral formu a později téhož dne porazil Manchester City.

Ve chvíli, kdy Arsenal vsítil Leicesteru vítězný gól, posunuli bookmakeři Leicester mezi největšími favority na titul až na třetí místo.

Onen gól vstřelil Danny Welbeck — mladý anglický útočník s takřka dokonalým rodokmenem, jeho přestup přišel Arsenal na šestnáct milionů liber. Druhý gól klubu pak vstřelil Theo Walcott — hráč, který pobírá sto čtyřicet tisíc liber týdně.

A to Welbeck s Walcottem hráli v Arsenalu jen roli náhradníků. Na gól Welbeckovi nahrál německý mistr světa a posila v hodnotě čtyřiceti dvou milionů liber Mesut Özil. A svou roli v klíčovém vyloučení Dannyho Simpsona sehrál slavný Sánchez, Alexis Sánchez, za něhož Arsenal vysázel dvaatřicet milionů liber.

A jak na tom byl Leicester při porovnání síly na hřišti? Simpson dostal červenou kartu a Claudio Ranieri na lavičce ukázal na levného mladíčka (Demarai Gray s hodnotou tří milionů liber), nevyhraného polského veterána (Marcin Wasilewski) a věrného odchovance klubu Andyho Kinga. Plat těchto náhradníků se ani dohromady nevyrovnal tomu, co pobíral Theo Walcott. Celá Ranieriho základní jedenáctka měla hodnotu zhruba jako polovina Mesuta Özila.

Zdálo se tedy, že je to nejlepší způsob, aby boháči vykážali chudáky do patřičných mezí — a rovněž to nejvhodnější místo. Přímo tady, na Emirates Stadium, nejlukrativnějším ze všech sportovišť na světě, kde se díky čtyřem milionům liber vydělaným během každého zápasu Arsenal staví nad takové kluby, jako je Real Madrid, Barcelona či Manchester United — vlastně nad všechny ostatní kluby na světě. Kde *nejlevnější* permanentky vyjdou na více než tisíc liber. Kde je v místnosti pro novináře a boxech pro vedení servírován uzený losos a zmrzlina. A pokud je libo méně formální alternativu pětichodového menu, můžete si objednat „zábavné“ menu sestávající z labužnických burgerů s humřími ocásky.

„Bude to ten gól, za kterým se Arsenal v květnu ohlédne jakožto za gólem, který jej postrčil k mistrovskému titulu?“ zeptal se komentátor na Sky Sports. Welbeck se vrátil po vleklém zranění

a skóroval v poslední vteřině: „Konec byl jako ze skvělého filmu,“ vyhrkl Thierry Henry v televizním studiu Sky. Zdálo se, že pohádku nyní prožívá Arsenal, nikoli Leicester.

Šatna domácích na stadionu Emirates je navržena v duchu filozofie Arsèna Wengera — je to chrám zenu a dobrého vkusu. Aby v ní nepřekážely žádné sloupy a podpěry, je postavena ve tvaru písmene U a krom toho má také zvukově odizolovaný strop a ambientní osvětlení. Každý hráč má nikoli jednu, nýbrž dvě skříňky. Vkusné, malé, temně šedé kachlíky ve sprchách a regeneračním bazénku jsou jako z nějakého luxusního hotelu.

Ani šatna hostů není špatná. Má sice prostší vybavení, ale je velmi prostorná a rozhodně splňuje kritéria Davea Rennieho. Rennie, který u Leicesteru vykonává funkci hlavního fyzioterapeuta už šestnáct let, velmi rád jízlivě tweetuje o nedostatečném vybavení určeném hostujícím týmům na některých stadionech. Například na stadionu Queens Park Rangers: „Záchody přímo vedle masážních lůžek.“ A takové věci.

K této čisté, rozlehlé místnosti vykládané borovicovým dřevem však nemá vůbec žádné připomínky. Už v ní čeká Simpson, který své spoluhráče po zápase vítá omluvou za to, že se nechal vyloučit. „Nech to být, Simmere,“ zazní z úst jeho spoluhráčů.

Hráči Leicesteru se posadí. Někteří z nich neztráceli optimismus. „Poslouchejte, prohráli jsme 2:1 na Arsenalu o deseti. Jsme na špici. Hrajeme skvěle. Zapomeňte na to. Jedeme dál,“ povzbuzuje Kasper Schmeichel. Ale ostatní to neviděli tak růžově. „Měl jsem pocit, jako bychom sestoupili,“ vzpomíná Robert Huth.

Všichni se zlobili na rozhodčího Martina Atkinsona, který vyloučil Simpsona po dvou žlutých kartách za dva mírné fauly. V hlavách už si hráči skládali omluvy pro partnerky a děti.

Když Leicester čekala série zápasů, která měla otestovat jejich vytrvalost v boji o titul — Liverpool doma, Manchester City

a Arsenal venku —, slíbil Ranieri všem týden volna, pokud vyhrají všechny tři zápasy. S Liverpoolem a City si tým poradil nevídaným způsobem, ale tato porážka by znamenala, že by hráči museli svým milovaným říct: „Je mi líto, ale žádné volno nebude.“

Ale pak se něco stalo.

Pak přišla selfie.

Proslulá arsenalská selfie.

Sociální sítě se začínaly zaplňovat fotkami s poněkud nabubřelými oslavami z té krásné zenové šatny domácího týmu.

Poté, co si hráči Arsenalu zakřepčili kolem Welbecka a zaskandovali jeho jméno, přišla fotka Aarona Ramseyho, Özila, Walcotta, Héctora Bellerína se zaťatými pěstmi, zpívajícího Sáncheze, Oliviera Girouda, Nacha Monreala, Alexe Oxlada-Chamberlaina, Caluma Chamberse a Mathieua Flaminiho. Skupinová oslava hráčů před jejich naleštěnými borovicovými skříňkami.

Tweetoval ji Ramsey. Tweetoval ji Oxlade-Chamberlain. Tweetoval ji Sánchez. A také Özil, který doplnil emoji zaťatého bicepsu a #bigpoints.

Chambers, Petr Čech, Laurent Koscielny, Walcott a Bellerín postovali další veselé vzkazy a oficiální účet Arsenalu se připojil k oslavám. „JE ZPÁTKY!“ troubil do světa v narážce na Welbecka. Zanedlouho následovalo množství twitterových memů od fanoušků: Welbeck jako papež, Welbeck jako král.

A hoši z Leicesteru to všechno viděli. Ani nepotřebovali ambientní osvětlení a jejich nálada se změnila. Znovu se sjednotili. Vzdor převážil nad vším zoufalstvím. V následujících dnech a týdnech se selfie z Arsenalu stala propíraným tématem v soukromých skupinách, kde na sociálních sítích figurují hráči Leicesteru.

„Pro mě nastal klíčový moment sezony, když jsme v poslední minutě prohráli na Arsenalu. Všichni už slavili,“ říká Huth. „Seděli jsme v šatně, a oni si fotili selfie, ačkoli jsme byli stále první.“

„Máme na telefonech takovou skupinu. Pár kluků tam sdílelo ty fotky, co si hráči Arsenalu dělali, a nám se začala vařit krev. Rozhodně nám to v několika dalších zápasech dost pomohlo.“

Jsmo na špičce. Hrajeme skvěle. Hráči se začali opět soustředit. Možná Kasper nebyl tak daleko od pravdy. „Většinu druhé půle jsme hráli v deseti a jim se podařilo skórovat až v poslední minutě, a ještě slavili tak, jak slavili... což jen dokládalo, jak jsme dobří,“ rekapituloval Wes Morgan. „Myslím, že nás to doopravdy nakoplo. Dobře, chlapi, tohle už znovu nedopustíme.“

Andy King přemýšlí: „Hodně lidí se dívalo na zápas a říkalo si: ‚Je to tady, bublina splaskla.‘ Ale my to tak nevnímali. Arsenalu trvalo devadesát pět minut dát dva góly proti deseti hráčům.“

Kasper: „Sociální sítě jsou nebezpečná věc. Víc neřeknu. Velmi nebezpečná.“

Už i izolované indiánské kmeny v Amazonii teď pravděpodobně vědí, že kurz na titul pro Leicester byl pět tisíc ku jedné. Slovy bookmakerů, kdyby se hrálo pět tisíc sezon Premier League, pouze jednou by vyhrál klub jako Leicester. Přehodte si hodinky na rok 7016, kdy můžeme očekávat další podobný triumf.

Jinými slovy: Liverpool za celou svou historii odehrál kolem pěti tisíců zápasů, ale nikdy předtím se jim nepovedlo otočit poločasové skóre 0:3 tak, jak to udělali, když vyhráli finále Ligy mistrů v Istanbulu. Pro mnohé byl *toto* ten největší fotbalový „zázrak“ v historii. Aby se Leicester stal mistrem, musel by dokázat něco podobného. Akorát to nepotřeboval udržet pětáctyřicet minut, nýbrž pětáctyřicet týdnů.

Pytle peněz opravdu pomáhají. Některé ekonomické ukazatele hovořící v neprospekch Leicesteru doslova vřáněly slzy do očí:

Žádný tým s výplatní listinou mimo top 5 nikdy nevyhrál Premier League. Posledním týmem mimo top 3, kterému se to podařilo, byl Arsenal v roce 1998. Výplatní listina Leicesteru patřila mezi pět nejnižších.

Rozpočet Leicesteru byl sto čtyři milionů liber. Chelsea jen na výplatách utratila více než dvojnásobek. Manchester

City takřka dvojnásobek na nákladech na tréninkové hřiště. Manchester United zaplatil téměř stejnou sumu za jediného hráče (Paula Pogbu). V listopadu 2015 měl Arsenal na svém bankovním účtu sto padesát devět milionů liber. Manchester United každoročně shrábne sto dvacet dva milionů liber z prodeje dresů. Za umístění loga na dresech Leicesteru platili sponzoři jeden milion liber ročně, což je druhá nejnižší suma z celé Premier League. Výrobce dresů Puma jednal s Leicesterem prostřednictvím stejné divize své společnosti, která jedná s menšími kluby, s nimiž má smlouvu, jako například Fleetwood Town.

A pak zde byl precedens:

Od založení Premier League pouze jednou za dvacet tři sezon připadl titul někomu jinému než kartelu čtyř nejlepších klubů ze dvou měst. Tehdy se šampionem stali Blackburn Rovers — v tu dobu nejlépe financovaný britský klub. Během posledních deseti let vítězové Premier League své následující sezony končili průměrně na druhém místě se ztrátou 4,2 bodů na titul. Leicester byl v sezoně 2014/2015 na čtrnáctém místě se ztrátou čtyřiceti šesti bodů na první místo. Dalo by se to přirovnat k pokusu o zdolání Mount Everestu bez aklimatizace, zkušeností a rovnou ze základního tábora.

A také tu máme seznam úspěchů:

Vezměte v úvahu následující fakta. Před sezonou 2015/2016 vyhrálo celkem čtyřicet tři různých klubů jednu z anglických prestižních fotbalových trofejí, ligu a FA Cup. Leicester, se stotřicetidvouletou historií, mezi nimi však nebyl. Časté postupy a sestupy klubu připomínaly spíš jojo.

Celkový počet dvaceti dvou postupů a sestupů je čtvrtý nejvyšší mezi anglickými kluby.

Mezi fanoušky koloval starý vtip, že by se měla vymyslet nová liga, „Prvníapůltá“, protože tam Leicester patří. Leicesterský rodák James Astill, washingtonský korespondent *The Economist*, vzpomíná, že v dobách jeho mládí se lidé v Leicesteru často zdravili větou: „Tak jak je na tom City, sestupuje, co?“

A v neposlední řadě nechme promluvit také fotbalovou realitu. Leicester stále hrál „jako provinční tým“, měl nejhorší úspěšnost přihrávek z celé ligy a průměrné držení míče pod čtyřicet pět procent — žádný šampion Premier League ani zdaleka nenechával své protihráče tak dominovat na míči.

Říkalo se, že kdyby Leicester vyhrál, bylo by to, jako když Buster Douglas knockoutoval Mika Tysona, sedmnáctiletý Boris Becker coby divoká karta vyhrál Wimbledon nebo na poslední chvíli nominovaný John Daly jel celou noc na americký golfový turnaj PGA a pak ho vyhrál. Ale ve všech těchto případech se jednalo o individuální sporty a jednorázové turnaje. Jak můžete šokovat svět v týmové soutěži hrané více než deset měsíců? Otloukánci z Leicesteru by museli své vítězství obhajovat týden co týden. Představte si, že by Douglas porazil Tysona a mistrovský pás by si udržel i po dalších třicet sedm zápasů nebo že by Daly dlouho zůstal na prvním místě světového žebříčku.

Dokonce i nejpodobnější fotbalový příběh — Nottingham Forest a jeho zisk titulu v sezoně 1977/1978 — nenabízelo moc srovnání. Byla jiná doba. O finančních rozdílech mezi velkými a malými kluby se tehdy nemluvilo — ale Forest držel přestupový rekord z roku 1979. A byl také působištěm génia Briana Clougha, postavy tak výrazné, že se dokonce na televizních obrazovkách škádlila s Muhammadem Alim. Ranieri sice dokázal, nakolik je podceňovaný — ale že by byl génius? Takovou charakteristiku by tento laskavý Ital nikdy nepřipustil.

A Leicester samotný? Město *Leicester*? Hraje se tam rugby. Občas tam vyroste nějaký dobrý hráč snookeru. Sem tam také nějaký hráč kriketu. Ale fotbal? Kromě bývalého reprezentačního kapitána Garyho Linekera a několika starých legendárních brankářů, čím Leicester přispěl fotbalu?

A kde se vlastně nachází? Severně od Birminghamu... ne, jižně... moment, východně... dobře, je to kousek od Birminghamu, když jedete z Londýna. Někde v oblasti Midlands. Ukazuje na něj dálniční cedule, kterou se zrovna moc lidí neřídí. Brambůrky. Lineker. Kasabian. Druh sýra.

A co ještě?

„Vítejte v Leicesteru, domově největšího krytého venkovního tržišťe v Evropě.“

„Navštivte Leicester, rodiště Daniela Lamberta, nejtlustšího muže Anglie georgiánského období — přijďte se podívat na jeho kalhoty do muzea Newarke Houses.“

Turisté raději z dálnice ani nesjedou.

A co se týče samotné Británie, je to prostě obyčejné město, kde se nemluví žádným přízvukem, nežijí tam lidé žádných typických rysů, není tam žádná pamětihodnost, žádná výstřednost a nic důležitého se tam nestalo. Provinční město s tři sta třiceti tisíci obyvateli, velikost jedné londýnské čtvrti... ne, na takovýchto místech se nic úžasného neděje.

Když Kasper Schmeichel odcházel ze hřiště, přišel za ním Petr Čech. Jednička Arsenalu mu položila ruku na rameno a chválila výkon svého protějšku. Brankáři drží spolu, v Anglii se tomuto zvláštnímu vztahu přezdívá odbory. Kdyby takové odbory skutečně existovaly, Kasper Schmeichel by byl jejich předák: nepotkáte brankáře, který by přistupoval ke svému postu s takovou vášní a jehož by se zároveň víc dotýkalo, když jsou brankáři vystaveni kritice.

I v předchozím kole jsme mohli být svědky toho, jak brankáři drží spolu. Poté, co Leicester zaskočil Manchester City 3:1 na stadionu Etihad, objal Kasper Schmeichel na hřišti Joea Harta. Hart, přítel a zároveň rival, mu i přes ambice City řekl: „Tak dobře, do toho. Pokud máte někdy vyhrát titul, teď je ta správná chvíle. Vyhrajte to. Vyhrajte to.“

Kasper si moc nepotrpí na pozlátko. Velký a přímočarý blondák, který řeší to, co se před ním v danou chvíli odehrává — pro brankáře docela užitečná vlastnost. Podle něj je současný fotbal převážně jen šaráda. Vezměte si například tu obvyklou show pro televizi, kdy se hráči řadí vedle sebe a rozhodčí obřadně bere míč z podstavce. „Stýská se mi po časech, kdy jste prostě vyběhli na hřiště. Nesnáším to pochodování na hřiště a třesení rukou. Radši bych tam jen vběhl,“ stěžuje si Kasper.

A ten podstavec? „Nemůžu ho vystát,“ pokračuje. „Prostě bych nejradši vyběhl na hřiště a připravoval se na zápas. Co se mě týče, všechny ty nesmysly kolem by si klidně mohli odpustit.“

To je celý Kasper.

Do Leicesteru přišel v roce 2011 a včetně sezony 2015/2016 odehrál celkem sto jedenáct zápasů doma na stadionu King Power. Tam stále dodržují sedmdesát pět let starý rituál, kdy sólista na trubku uvádí tým na hřiště písničkou „Post Horn Gallop“. Týmu z Leicesteru se přezdívá Lišky a (třebaže tomu tak není) ta skladba zní jako lovecká píseň.

Člověku z toho běhá mráz po zádech. Je to naprosto jedinečné. Kasper už takto vcházel na hřiště sto jedenáctkrát. A toto se mu líbí? „Vůbec mě nenapadlo se nad tím zamýšlet, jestli se mi to líbí, nebo ne.“

Jeho otec Peter, možná nejlepší brankář v dějinách, má přesně takovéto tunelové vnímání. Ačkoli se spolu jen těžko dají srovnat, mají otec a syn nepochybně hodně společného.

Jedna z těch věcí je chování v šatně. Kasperovo povzbuzování spoluhráčů je naprosto typické. *Jsmo na špici. Hrajeme skvěle.* „Chci říct, ale no tak,“ líčí Kasper, „byla to teprve naše třetí porážka

v sezoně. Tři prohry za celou sezonu? To je přece úžasný výkon. Cítil jsem, že nás jen tak něco nerozhodí. Že na tom výsledku nesejde... a kromě toho byla některá rozhodnutí hrozně nespravedlivá [vyloučení Simpsona]. Jedenáct proti jedenácti — to se nám hrálo dobře. Za tu dobu Arsenal ani nevystřelil na naši bránu. Dokonce i v deseti se nám hrálo dobře. Ale prohrát ten zápas způsobem, jakým jsme ho prohráli? Vidět Arsenal slavit, jako kdyby právě proti nám vyhráli nejenom zápas, ale celou ligu? Že by pro ně vítězství zrovna proti *nám* tolik znamenalo? Jen mě to utvrdilo v tom, jak velký kus cesty jsme ušli. Vidět je oslavovat mě ve skutečnosti nakoplo.“

Podobně to cítil i Andy King. „Po tom zápase si někteří mysleli, že vyhráli mistrovství světa! Klečeli na kolenou, ruce vzpínali k nebi, dělali vítězná kolečka... A my jsme si říkali: ‚Tak moment,‘“ usmívá se.

Jestli je Kasper „Pan pozitivní“, pak King je „Pan Leicester“, je to ještě mnohem déle sloužící hráč, který v prvním týmu pravidelně nastupuje už devět let, tedy od svých devatenácti, a šíří své nadšení a lásku ke klubu mezi všemi spoluhráči.

V šatně stadionu Emirates tehdy všichni seděli na svých obvyklých místech. V tréninkovém centru to funguje jinak, ale při zápase se hráči v šatně řadí podle čísel na dresech. Vedle Kaspera seděl Danny Drinkwater, „Drinky“, svéráz z drsné části Manchesteru, co sám o sobě říká, že je reptal.

A Drinkwater je drsný. S výškou 177 cm a váhou 70 kg má postavu zápasníka velterové váhy a také srovnatelnou sílu. V posilovně to překvapivě bývá právě on, kdo soupeří s Morganem, Huthem a Marcinem Wasilewským o rekordy.

Vedle něj seděl Wes Morgan, spolehlivý silný chlap, se kterým není radno si zahrávat, ale také starostlivý. „Velký Wes“ je slovy bývalého útočníka Leicesteru Andreje Kramariče „kapitán, který nikdy nezvýší hlas“. O poločasové přestávce ho nechává Ranieri mluvit jako prvního. Když hráči něco chtějí, je to právě Wes, kdo jde za trenérem. „Kluci si často vymýšlí nesmysly. Hlavně volné dny a tak,“ odfrkává si Morgan. Ale pozor, „jsou to mí kluci“.

Ranieri zná Kiplingovu knihu a Morganovi dal přezdívku Bálú. V Disneyho verzi je komický a líný, ale v originálních *Knihách džunglí* je to „ospalý hnědý medvěd Bálú, který učí vlčata zákonům džungle“. A Morgan opravdu už v začátcích kariéry dostal přezdívku medvěd. „Je to úžasný pocit, když víte, že vás někdo podrží,“ vypráví Morgan o spoluhráčích. „A já zas podržím je.“

Vedle Morgana seděl Robert Huth, „Huthy“. Ironický a velice zábavný Němec. Andy King hrával za dorost Chelsea, když tam tehdy Huth kopal v prvním týmu. Jednou dorostenci při autogramiádě podávali hráčům z áčka dresy na podpis. „Huthy podepsal dres a pak mi něco načmáral na obličej. Chodil jsem po tréninkovém centru pokreslený nesmazatelným fixem a říkal si: ‚Co když mě uvidí někdo z velkých hráčů?‘“ směje se naoko našťavaně King.

Pak následuje Jamie Vardy, „Vards“. „Myslím, že kdybych mu dal podržet žárovku, rozsvítila by se,“ žertuje Ranieri. Vards je v kabině živá voda, vtipálek s čírem a očima predátora. Žije přesně ten příběh, jaký miluje Hollywood — z amatérského týmu sedmé nejvyšší soutěže se vyšvihl až na národního hrdinu.

Novináři, kteří s Vardym dělají rozhovory, zjišťují, že odpovídá stejným stylem, jakým hraje: až ošemetně rychle, ostře a přímo. Samý sval a šlachy, je to zkrátka jednoduchý chlapík: šest procent tělesného tuku, nula procent nesmyslů.

Další místa patří umírněnější dvojici Albrighton a N’Golo Kanté. Žádný tým nemůže existovat bez svého Marca Albrightona. „Sharky“ je totiž pravý profesionál, týmový hráč a rodinný typ. Držel smutek, ale nikoho tím nezatěžoval. A pak je tu Kanté, „NG“, drobný a tichý. Jednou si s ním na londýnském Nádraží svatého Pankráce dal schůzku jistý francouzský agent (k němuž se vrátíme později) a Kanté inkognito vystoupil z vagonu druhé třídy, aniž by ho kdokoli obtěžoval.

Vedle Kantého seděl Danny Simpson, zcestovalý krajní obránce známý svou pověřčivostí. Například večer před každým zápasem se nechává ostříhat od stejného kadeřníka a levé zápěstí si

před zápasy omotává tejpovací páskou, protože když to kdysi udělal jako dítě, odehrál pak dobrý zápas. Nemá trochu obsedantně kompulzivní poruchu? „Nejenom trochu,“ dodává Schmeichel. „Je pověřivý úplně ve všem. I co se týče maličností. Musí jíst to samé, dělat to samé. Je to docela sranda. Začíná s tím už osmačtyřicet hodin před výkopem.“

Za Simpsonem vykukoval Šindži Okazaki. Pro kluky jenom „Šindži“. Japonský útočník je tak populární, že když udělal zkoušku z angličtiny, dostalo se mu v tréninkovém centru aplausu ve stoje. Jeho snaha přijmout Anglii za svůj domov se projevila v jeho oblíbě tradičních anglických „fish and chips“. Podle Kinga je Okazaki nejpodceňovanějším fotbalistou v týmu.

Christian Fuchs, „Fuchsý“. Nesměle ztřeštěný Rakušan s bradkou. Kdyby pracoval v kanceláři, určitě by nosil barevné ponožky. Na svých potrhých výlevech na sociálních sítích a oblíbeném hashtagu #NoFuchsGiven (#VšechnoJeMiFuchs) si dokonce založil vlastní značku oblečení. Krásná slovní hříčka s tím natolik známým anglickým slovem. Ovšem podobná věc se dá říct také o významu německého slova „Fuchs“. Dost příznačně znamená „liška“. Fuchsova žena a děti žijí na Manhattanu a Christian by chtěl za pár let skončit s fotbalem, přejít na americký fotbal a stát se kickerem.

Nezvyklá kariéra? O tom něco ví Rijád Mahriz. Poslední z hráčů Leicesteru, kteří toho dne vyběhli na trávník na stadionu Emirates, se roky trápil v malém klubu na předměstí Paříže. Až moc velká hračička a přespříliš křehký pro velký fotbal. Nakonec však jeho fotbalové umění převážilo a Mahriz se vyšvihl až na nejlepšího hráče Premier League ročníku 2015/2016. Jeho pohodová a šprýmařská povaha se však nezměnila.

Pohodová? Mahriz, pro spoluhráče většinou jenom Rijád či „Ri“, je tím v Leicesteru známý. Tak moc miluje svoje šlofiky, že před některými zápasy na stadionu King Power si jde prostě lehnout.

Natolik různorodý, ale soudržný tým. Způsob, jakým se po prohrě na stadionu Emirates semkl, je pro něj naprosto normální.

Když pak Ranieri skončil své pozápasové rozhovory s jednotlivými hráči a přišel do šatny promluvit k celému týmu, nebyl už ani zapotřebí žádný velký proslov. „Většinou ani nemusí nic dalšího dodávat,“ podotýká Schmeichel. „Dokážeme si to v šatně vyříkat sami.“

King souhlasí a snaží se to vysvětlit jednodušeji: „Prostě se o sebe v šatně postaráme.“

Poté, co rozhodčí Atkinson odpískal konec, zůstal Ranieri stát nezúčastněně u lavičky se založenýma rukama, zapnutým kabátem a na jeho italské tváři se rozhodně neskvěl úsměv. Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, když za ním po zápase přišel Arsène Wenger. Musel mu poklepat na rameno, aby se Ranieri otočil a trenéři si mohli po konci utkání podat ruce.

Arsenal 2:1 Leicester. Během sezony dokázal Ranieri umlčet posměšky, které doprovázely jeho jmenování, a konečně získat respekt celé Anglie, ale teď se zdálo, že prožil další smolný zápas v dlouhé kariéře, kdy mu jen těsně unikaly velké úspěchy.

Zápas probíhal následovně: Arsenal, který v září na stadionu King Power přetlačil Leicester svou obrovskou útočnou silou a vyhrál 5:2, se snažil udělat to samé, ale v cestě mu stál tým, který se neuvěřitelně zdokonalil.

Arsenal hrál zeširoka, tahal balon po stranách, přenášel hru a stahoval se zpátky, ale defenzivní val Leicesteru byl teď už mnohem zkušenější. Nešlo s ním pohnout. Arsenalu se nedařilo překonat Schmeichela, a když se Sánchezova střela odrazila od Simpsona, Wes Morgan zkrátka zadržel dech, zahleděl se na míč, a aniž by se pohnul, nechal se napálit do břicha.

Kanté byl všude: obehřával protihráče, sbíhal si pro míč a vybíhal do protiútoků. V jednom z nich ho odstavil Koscielny a míč putoval směrem k Vardymu, který s ním upaloval do pokutového území. Tam naběhl do Nacha Monreala, upadl a rozhodčí nařídil penaltu. Vardy ji s přehledem proměnil a poslal Leicester

do vedení 1:0, ale zanedlouho poté dostal Simpson žlutou kartu za rutinní zákrok na Sáncheze. Chvíli po něm chytil Girouda za zápěstí. Atkinson v souladu s pravidly, avšak poněkud přísně, vytáhl druhou žlutou a poté červenou.

S deseti muži na hřišti se Leicester začal houževnatě bránit, ale Arsenal začal útočit po levé straně, kde Christiana Fuchse chránil jen mladičkový náhradník Demarai Gray. Ranieri stáhl Mahrize a snažil se vyztužit defenzivu Marcinem Wasilewským. Jenže Fuchs nevybíhal proti Bellerínovi a Gray neudržel rychlost s Walcottem. Bellerín centroval, Giroud sklepl, Walcott uklidil. Vyrovnáno, 1:1.

Za Leicester nastoupil na hřiště King, za Arsenal Welbeck. Schmeichel dál držel naděje Leicesteru. Morgan, Huth, Kanté a Drinkwater blokovali střely. Ale v posledních čtyřech minutách nastaveného času disciplína hráčů Leicesteru konečně povolila. Viníkem byl Wasilewski.

Marcin Wasilewski, „Was“, vysoký a mohutný pětaticetiletý rodák z Polska, byl na trénincích všeobecně oblíbený, byl to nezpochybnitelný šampion klubu ve vzpírání činek a také držitel takřka nedostižného klubového rekordu v délce pobytu v kryokomoře. Tato komora využívaná pro rehabilitaci udržuje teplotu -135 stupňů Celsia, a pokud to člověk dokáže, měl by v ní vydržet dvě minuty. „Was“ vydržel pět minut. Legenda praví, že když hrával za Anderlecht, jednou uzvedl i malé osobní auto.

Teď měl Wasilewski jedinečnou šanci ukázat, co v něm ještě je. Jako náhradník Morgana či Hutha před zápasem proti Arsenalu odehrál jen jeden ligový zápas za celou sezonu. A tak byl možná přemotivovaný. Monreal prodlužoval míč, Wasilewski po něm vystartoval z pokutového území a dost nešetrně do Španěla naběhl dlouho poté, co Monreal odehrál míč. Nádherný Özilův centr přesně našel Welbecka a ten v poslední vteřině hry uklidil míč hlavou za záda Kaspera Schmeichela.

Chladný a zachmuřený den svatého Valentýna. Jak Arsenal, tak Tottenham teď od Leicesteru dělily už jen dva body. Romantika

vyprchávala. „Jenom fotbal vám dokáže v jednu chvíli naplnit srdce štěstím a vzápětí ho roztrhat na kousky,“ tweetoval Gary Lineker.

Známá kniha Jamese Kerra *Legacy* (Dědictví), pojednávající o All Blacks, novozélandské rugbyové reprezentaci, popisuje, jak All Blacks „vyklízejí kůlnu“. Každou šatnu, kterou tito rugbyoví veličáni využijí, po sobě vždy uklidí. Jde o to, že nepotřebují nikoho, kdo by se o ně staral, All Blacks se postarají sami o sebe.

Priznejme si však, že v naší knize nepojednáváme o fotbalových bozích. Mluvíme tu Leicesteru. Oni kůlny nevyklízejí. Ale dovádějí v nich.

Byla to parta chlapů pohromadě. Nic víc, nic míň. V šatně nikdy dlouho nevydržela skleslá nálada. „To není žádné tajemství,“ krčil rameny Drinkwater. „Jsme prostě parta kluků, co si rozumí.“

Udělat ze selfie škádlení, které se nakonec stane motivací a palivem na cestě k úspěchu? To jsou celí oni. Promluvte si s hráči, a poznáte malé rituály, ze kterých je však cítit obrovský týmový duch. Zde jsou tři z nich: *létající ponožky*, *sportovní statistiky*, *pokuty za pozdní příjezd*.

Létající ponožky. Zřejmě s tím začal Kasper. Vezmete ponožky z tréninku, srolujete je, namočíte do vody a pak už jen čekáte na dalšího nešťastníka, který vejde do šatny. Střežte se do šatny vkročit nechtěně. Z bazénku by mohla vylétnout ruka... a mrštit vám po hlavě tvrdou kouli mokrých ponožek.

„Jak dětinské,“ předstírá opovržení Marc Albrighton. „Kluci jsou v bazénku a číhají na kohokoli, kdo jde kolem...“

„Pokud tam vlezete ve špatnou chvíli...“ vysvětluje Schmeichel. „Musíte trochu zalomcovat dveřmi. Nebo dovnitř strčit ruku a počkat, jestli něco nepřiletí.“

„Někdo schytá rovnou tři nebo čtyři dávky,“ dodává Albrighton, „ale když je to Was, ponožky se nehází.“

„Na Wase se nehází,“ krčí rameny Schmeichel. „Ani na Wese. To neděláme. Ani na Huthyho... ačkoli ten je většinou ve vaně. Ale kromě nich to schytá každý. Máme na kontě pár skvělých zásahů. Výborné trefy přímo do hlavy.“

Sportovní statistiky. Samozřejmě že ponožky jsou hloupá zábava... ale je to doopravdy jen hloupá zábava, anebo přátelský projev party, ve které se spoluhráči rádi špičkují a předhánějí? Na tabuli před šatnou jsou napsané všechny hodnoty naměřené pomocí GPS vest, ve kterých hráči trénují, a také statistiky ze zápasů. Jsou tam grafy, které ukazují, jak si kdo stojí v různých kategoriích. Nové statistiky přibývají každé ráno a jsou jednou z prvních věcí, na kterou se hráči dívají.

„Neschováte se před tím,“ líčí King. „Pokud je na tom někdo hůř než ostatní, neunikne tomu. Všichni si to dáváme trochu sežrat. Takže... Huthy ví, že má běžně za zápas devět kilometrů, ale když vidí, že v posledním zápase naběhal devět a půl, jde za kondičním trenérem a spustí na něj: ‚Dobře, takže devět a půl kilometru, jestli si myslíš, že dneska budu trénovat...‘“

„Funguje to. Kluci na to rádi koukají. Na ty největší rychlosti. Jeff Schlupp chce vidět, jestli je rychlejší než Vards, Vardse zase zajímá, jestli je rychlejší než tamten.“

Pokuty za pozdní příjezd. Další věc, na kterou byste se měli zeptat Kaspera. Tým je zavedl celkem nedávno a měla by je kontrolovat tříčlenná komise ve složení King, Morgan a Schmeichel. Ale jak říká King: „Mně je to celkem jedno... a Wes to má prostě na háku.“

Kasper je však v tomto přímo drakonický. Pokuty se udělují za pozdní příjezd na trénink. Doba příjezdu se pohybuje většinou kolem 9:30, takže komise se dohodla se strážní budkou u vjezdu. Pokud někdo přijede pozdě, hlídači pošlou fotky z bezpečnostních kamer, které se potom vytisknou. Nijak se to neřeší, ale když provinilec vejde do šatny, bum — na stěně visí jeho fotka. Koukni, 9:31. Máme tě. Koukej zaplatit. Provinilcem je většinou Rijád.

Před tuto sebranku na stadionu Emirates předstoupil Claudio Ranieri. Co se mu asi honilo hlavou, když tam předtím tak nezúčastněně stál? Za touto prohrou by se určitě ohlédl, byla totiž stejně důležitá jako každé vítězství. Když odcházel od pomezí čáry, řekl něco svému nejbližšímu důvěrníkovi, asistentovi Paulu Benettimu. „Řekl jsem mu, že to dokážeme. Protože pokud Arsenal tolik *trpí*, když hraje jedenáct proti deseti, dokážeme to.“

Pořád vedeme ligu, řekl Ranieri do televize, ještě máme náskok dva body: „Jedeme dál s úsměvem.“

Zpátky do šatny: „Jsem pyšný, jak jste na hřišti dřeli, jsem hrdý na vás všechny. Vezměte si ten týden volna.“

Pokud se chcete dostat z krabice, do které se vás snaží všichni zavřít, proč nepřemýšlet trochu zešíroka?

Je to nezvyklé, ale takový je Leicester. Běžte, kluci, běžte a vyhrajte mi titul.

Ale napřed si vezměte volna.